

TOMAS EKLUND

Vampire blues

Fri nedladdningsbar fil från www.hilmerlage.se/texter.

Det går bra att sprida filen vidare om detta försättsblad behålls.

Hilmer Lage

Han tittade ut genom fönstret, såg släpljuset dra över villakvarteret och de sista reflexerna i grannens fönster tala om för honom att det bara var minuter kvar innan han kunde dra isär gardinerna. Han såg grannarna skymta bakom sina glas där borta, bara tjugo meter ifrån honom med två tegelväggar som skydd emellan, tänk om han skulle ... nej, det var omöjligt, så gör man bara inte. De skulle aldrig bli förlåtna om de gjorde något sådant.

”Vad gör du?”, ropade Peggy. ”Jag är hungrig, kan vi inte gå ut och äta ikväll?”

Vad skulle vi annars göra, muttrade han för sig själv. Vad menade hon egentligen? Att de skulle leva på varandra? Det vore absurt. Undrar om det någonsin har prövats? Det måste väl ha gjorts undersökningar? Det är som det sägs inom nationalekonomin: ett land kan inte gå runt på att folk klipper håret på varandra.

”Jag vet inte om jag känner för det”, svarade han henne. Vad skulle hon säga om det?

Han hörde hur hon rumsterade om inne i badrummet. Han visste precis vad hon gjorde. Allt måste vara perfekt. Vitpuder över hela ansiktet, kraftigt markerade läppar, tråds mala ögonbryn, det korpsvarta håret i perfekt ordning.

Vad sa du?” Hårborsten i ivriga tag, perfekt mittbena.

Hennes ögon vattniga, nästan febriga. De var ofta så vid den här tiden på kvällen. Hon hade alltid varit hungrigare än han, alltid lite mer desperat.

”Kan vi inte stanna hemma ikväll? Bara en tanke. Vi har varit ute varje kväll den här månaden.”

”Du menar att vi inte skulle äta alls?” Sättet hon lade handen på höften, det såg ut som om hon skulle dra en revolver. En förflygen tanke om att hon såg sexig ut i den posen, det accentuerade hennes höfter på något sätt. ”Sebastian, jag är hungrig, jag kan inte vara utan. Det går inte. Vad är det frågan om egentligen? Börjar du bli rädd?”

”Det var du som frågade ... jag tänkte att vi kanske kunde ge till varandra.”

”Det går inte.”

”Hur vet du det?”

”Det är sånt som man bara vet. Har du någonsin hört talas om det?”

”Nej, men bara för att man inte har hört talas om det behöver det väl inte betyda att det inte existerar?” Trodde han på det här själv? Det gjorde han ju inte.

”Vart vill du komma egentligen?”

”Ingenstans.”

Hon suckade och gick tillbaka till badrummet.

En halvtimme senare var de ute på gatan, hand i hand. Det var helt mörkt nu och bara gatlamporna och det blåvita skenet från påslagna teveapparater som sipprade ut från husen skvallrade om liv.

”Jag känner mig lite löjlig, måste vi ha de här kläderna?”, sa han.

”Det är tradition. Vad är nu det här? Har du hamnat i något slags livskris?”

”Ja, eller döds kris om man ska vara noga i så fall.”

”Vi är inte döda, det där är bara en myt.”

”Jamen, vad är vi då?”

”Du ska inte fundera så mycket.”

”Nähä, jag ska inte fundera så mycket.”

Han började bli arg, kände han. Skvätte iväg småstenar med hjälp av sin käpp. Sida vid sida gick de. Kunde de inte ta en taxi istället. Det var hon som alltid tjtade om traditioner och seder. Allt skulle vara på ett särskilt sätt. Vem bestämde sådant? Ibland kunde han få för sig att hon hade plockat upp det från någon gammal hollywood-film. Själv kände han inte igen sig i allt det där. Frack och cape. Det drog bara uppmärksamhet till sig. Han gick lika gärna i en sliten munkjacka och skickade efter maten på postorder om det var möjligt. Samtidigt kunde hon vara så förbannat småborgerlig. Tjata om att hon ville ha en större kista, inredd med en massa bekvämligheter ... det slog honom nu.

”Den där kistan du pratade om, den med inbyggd teve?”, sa han.

”Ja, vad är det med den? Jag vet att vi inte har råd, det är ingen fara”, sa hon.

”Jag har köpt den. Jag menar, jag har lagt handpenning på den. Den kommer hem i morgon.”

Hon vände sig mot honom. Strålände av glädje nu.

”Det menar du inte? Åh älskling!” En riktig puss på mun, hon var tvungen att rätta till läppstiftet efteråt. ”Inte på morgonen väl, han kommer väl senare, i skymningen?”

”De kunde inte säga exakt när.”

”Men om vi måste öppna dörren, och om det tar tid att få in kistan, tänk om det är sol i morgon, det går ju inte!”

”Äsch, jag tror inte att det är så farligt. Det brukar lösa sig.”

”Brukar lösa sig? Tänk om jag får blåsor av ljuset. Som blir fula ärr, det vill du nog inte.”

”Jag tar hand om det där, du kan lugnt sova i din gamla kista och när du vaknar så står den nya där, och så kan vi gräva ner den gamla i trädgården, det blir bra.”

Hon sa inget mer om saken men han kunde se att hon oroade sig.

Efteråt, hemma igen. Det hade gått bra. De hade delat henne. Hon såg inte ens rädd ut. Ibland kunde han ha svårt att släppa det. Deras blickar, först överraskningen och misstron, och sen när den gick över från förvåning till visshet, och sen till sist; den yttersta skräcken. Allt för ofta kom han på sig själv med att tycka synd om dem. Men den här hade varit annorlunda. Som om hon hade väntat på det hela sitt liv, som om hon visste, till och med tyckte om det. Konstigt.

Peggy var lugn nu, som hon alltid var efteråt. De hade tagit med sig lite i sina doggybags och lagt i kylskåpet. Kanske kunde de ta lite som efterrätt senare. Klockan var ju bara två, de hade natten framför sig. Han sträckte sig efter tidningen. Han hade börjat på ett korsord förra natten. Osundhet, fem bokstäver, hm.

”Det var länge sedan vi bjöd in några grannar”, sa hon plötsligt.

Han prasslade med tidningen som för att säga att han inte orkade med några dumheter. Men sen bestämde han sig för att vara försonlig.

”Vi har väl aldrig haft grannar hemma hos oss, har vi?”

”Jo, kommer du inte ihåg att vi hade det där paret här, de som inte kunde få barn och som grälade hela tiden.”

”Jo, men de var ju swingers, det där var jättelänge sedan. De flesta här skulle inte gilla vår livsstil.”

”Man vet inte innan man provat.”

”Ja, om det enda vi serverar är Bloody Marys. Det känns konstigt om de sitter där och äter sina djurdelar och vi sitter och tittar på. De tycker vi är onormala.”

”Betyder det så mycket för dig då? Är inte det lite småborgerligt?”

”Jag tycker det är småborgerligt om man till varje pris vill umgås med grannarna. Vi har det väl bra som vi har det utan dem?”

”Det handlar inte om till varje pris. Det var bara en idé”, sa hon.

”Jag gillar det inte. De gillar inte mig och jag gillar inte dem. Vi har inget gemensamt”, sa han. Han borstade av osynliga dammkorn från sin kostym. Varje gång han kom på sig själv med att göra det slog det honom att han hade sett det i en svartvit film någon gång, att han hade stulit hela maneret från någon annan. Eller också kunde man se det på ett annat sätt, som en gest som fortplantas genom generationerna, som ett rörelsemönstrens egna genetik.

”Nej, du har rätt, det var idiotiskt.”

”Jag är bara förvånad, traditionen är så viktig för dig och så börjar du prata om att bjuda in grannar och du vill ha en kista med teve ... vart leder det här?”

”Det är bara dumheter. Jag menar det inte. Ibland känner jag mig lite ensam bara antar jag. Men du har rätt. Vi kan aldrig bli något annat än det vi är.”

”Fast ...”, sa han. ”Fast vi kanske borde, jag vet inte, fråga oss vad den där traditionen är?”

”Är du tillbaka vid det där om att äta av varandra? Det har aldrig fungerat. Det är ingen idé att prata om. Hellre äter jag av grannarna.”

”Nå, det skulle verkligen få skiten att träffa fläkten.”

”Va?”

”Ett uttryck. Ett människouttryck.”

”Det allra bästa vore om vi inte behövde dem alls, människorna. Om vi kunde äta grönsaker och bara vara för oss själva. Om de inte fanns så skulle jag inte känna mig ensam. Om det inte fanns tidningar och tv, om jag inte såg dem på nätterna, om jag inte bodde i deras städer ... fan

vad jag hatar dem.”

Hon hulkade till. Han låtsades att han var så djupt inne i sin tidning så att han inte märkte det. Sen ångrade han sig och sträckte ut sin hand till henne. Hennes arm var hård, det fanns ingen märkbar elasticitet i den. Hade han aldrig lagt märke till det förut? Det var sällan de tog i varandra, konstigt att han inte tänkt så mycket på det. Människorna tog jämt i varandra. Men vi är ju inte människor. Eller är vi det? Kanske bara hittar vi på allt det här.

”Du”, sa han. Tvekade. ”Vad tror du skulle hända om vi bara sa till oss själva, att vi har hittat på det här, att det bara är en dum lek, att det aldrig var på riktigt ... tror du att det skulle lösa upp allt, som om det var en rökriddå, tänk om det är så?”

Hon stirrade tomt på honom. ”Du kan inte vara allvarlig.”

”Nej, det är klart jag inte är allvarlig. Jag bara pratar. Jag har också tråkigt. Det är väl det som är hela kärnan i det här.”

Och så där fortsatte de ända tills det första gryningsljuset kunde börja anas och det blev dags att gå och lägga sig och hon pussade honom försiktigt på kinden och drog sig tillbaka till sin kista och han lade sig i sin men han lät locket vara av efter att han försäkrat sig om att alla persienner var nerdragna och att alla gardiner var fördragna, för han ville höra ringklockan så han kunde svara när de kom med den nya kistan till Peggy.

Han ropar genom dörren.

”Jag kommer att låsa upp och sen kommer jag att dra mig tillbaka till det inre rummet. Då kan ni öppna och ställa in leveransen här i hallen. Jag har en kraftig influensa och jag vill inte smitta, så det är för er skull jag håller mig ur vägen. Okej?”

Ett svårtytt muttrande från andra sidan dörren. Han tolkar det som en överenskommelse. Han drar sig tillbaka till vardagsrummet och stänger noga om sig.

Ytterdörren öppnas. Skrapljud, stön, frustande och svordomar. Och så tyst. Han väntar. Tystnad. Till sist öppnar han halldörren.

Det första han lägger märke till är ljuset. Så obarmhärtigt ljust. Ytterdörren är öppen. Hans första tanke är att rusa tillbaka. Men han stålsätter sig. Kanske klarar han sig länge nog för att stänga dörren. Vad fan kunde de inte stänga efter sig för. Rent jäkelskap förstås. Man kan inte lita på folk.

Han rusar genom rummet, förbi den nya kistan med inbyggd teve som står där alldeles välputsat skinande. Ska just till att stänga dörren. Ett djupt andetag. Ljuset känns inte lika starkt. Kanske går det att vänja sig. Han väntar några extra sekunder, bara för att känna in. Så fort det blir obehagligt tänker han stänga. Men inte förrän då. Där ute är det alldeles stilla. Bara vinden som ruskar om buskarna nere vid infarten. Han har aldrig sett husen på andra sidan gatan i ett sådant ljus. Visste inte ens om att grannhuset mitt emot var citrongult. I mörker och i gryning och i

skymning har det alltid sett brunt ut. Det här är annorlunda. Han kommer på sig själv med att bli intresserad av alla färger där ute i världen. Det är inte alls som på teve, det är mycket starkare, mer intensivt, mer ... levande. Tänk om de kunde leva i ljuset. Så mycket enklare allt skulle vara. De skulle dra mindre uppmärksamhet till sig, eller hur? Man skulle kunna tro att de var som folk var mest. Sova på nätterna och vara vakna på dagarna. Kanske gå till ett arbete. Och så det här med kläderna. Var det verkligen nödvändigt? Han hade aldrig gillat det där teatraliska. Allt prat om traditionen. Det bara befäste allt som var fel med det. Men Peggy skulle aldrig gå med på, hon skulle aldrig våga prova. Om inte ...

Det är klart att kistan som Peggy sov i var alldeles förbannat tung. Han fick baxa upp den på ett par mattor och sedan dra den bort till altandörren. Och den lilla trappan på utsidan fick han lägga madrasser över så att det gick att skjuta ner kistan utan att den skulle vobbla. Ut med den bara. Och så ytterligare lite till. Till slut stod den där på gräsmattan.

Han njöt av solen, av ljuset, av den ljumma vårvinden. Hur hade han kunnat undvara detta? Det förbannade mörkret. Han hatade det. Hatade hela spektaklet med vitminkningen och slängkappan och offrens ögon och självföraktet efteråt. Det här var livet! Det riktiga livet, bland normala människor.

Hon skulle tacka honom. Det var han fullständigt över-

tygad om. Först skulle hon kanske bli rädd, men så fort hon märkte att det inte var farligt skulle hon också känna det. Värmen. Livet. Att inte behöva vara rädd. Det som alla andra visste. Det som hon var avundsjuk på. Hon skulle aldrig behöva känna sig ensam igen.

Och han skulle aldrig glömma det.

När hon slog upp ögonen och såg på honom och hur glädjen i den första igenkännelsen tändes och sedan när hon insåg att det som omsvärmade dem var ljus, hur den där impulsen till ett leende, det lätta glittret i henne ögon, hur det inom en mikrosekund förvandlades till insikten om ett svek, det djupaste svek man kunde tänka sig.

Hon hann aldrig säga något. De röda blåsorna slog upp på huden och började ryka innan han ens hann bli förvånad. Det var som om man hade riktat en eldkastare mot henne och inom några sekunder hade flammorna tagit sig och hon brann upp som om hon vore oljeindränkt tidningspapper och han var tvungen att backa därifrån för att komma undan hettan och han tänkte att han kanske skulle försöka stänga kistlocket men det var alldeles för sent, alldeles för sent.